

## СЛЪПИЯТЪ

Госпожа Стойкова отвори ржчната си ча нгъ, из вади единъ книженъ левъ и го подаде на своята петъ годишна Хрисимка.

Хрисимка погледна майка си въ очитѣ, за да види право ли е разбрала нейната мълчалива поржка и съ леки стѣпки се затича напредъ.

Срещу тѣхъ пристѣпваше бавно и неувѣрено, като опитваше пжтя си съ дебелъ бастонъ, единъ слѣпъ човѣкъ.



— Чичо, нѣ! — и Хрисимка пѣхна книжниятъ левъ въ лѣвата му, отпусната надолу ржка.

Слѣпиятъ човѣкъ се спрѣ, обърна къмъ Хрисимка бѣлото на своитѣ очи, като че ли искаше да я види съ него, и отпусна лева.

Хрисимка се наведе да го вземе и му го подаде пакъ.

— Чичко, да си купишъ нѣщо. . .

Но слѣпецътъ не протегна пипомъ ржката си къмъ лева, както правяха другитѣ слѣпци, на които Хрисимка не еднажъ е давала милостиня. Той само повдигна ржката си, подържа я колебливо на въздуха и бавно я сложи върху русата главичка на малкото момиченце. То вторачи своитѣ очички въ слѣпеца, го-